

„Můj otec dostal mrtvici.“

Když na ni Tariq upřeně hledí, dodá s důrazem: „Musím se vrátit do Francie.“

Překvapení na okamžik oslabí jeho obezřetnost a Emma v jeho tváři čte zuřivou bitvu: zmatení, pochybnosti, vztek a cosi, co se podobá zoufalství.

„Vrátíte se?“

„Je to můj otec. Potřebuje mě.“

Postupuje opatrně, jako provazochodec. Její jedinou zbraní je touha, která musí být dost silná, aby udusila jakékoli pochybnosti jejího milence. A co pak?

Potom budeš improvizovat.

Pohledem přejede místnost. Na stole vidí počítač, složku a iPhone. Místnost má tvar písmene L. Větší část prostoru je prosklená, což jí dává pocit, jako by byla vystavena ve vitríně. Naštěstí je Khanova věž postavena uprostřed pustiny trávníků a kvetoucích keřů, které mají ozelenit tento jinak mrtvý čtvercový komplex. Soukromá část místnosti zahrnuje výklenek, kde stojí kožená pohovka a konferenční stůl. Stěny jsou pokryté knihovny, v nichž jsou knihy vyskládané od podlahy až po strop. Několik fotografií mužů v tradičních oděvech, trofeje a stříbrná dýka doplňují výzdobu.

Emma se zastaví jen pár centimetrů od Tariqa. Pohled, který nabízí – tváře zčervenale a pulzující vzrušením – je naprosto klišé. Přesto mu Tariq nedokáže odolat a přitáhne si ji k sobě. Jeho polibek chutná po strachu a kávě. Emma se soustředí na své smysly a pokouší se do něj proniknout, aby mohla číst jeho myšlenky. Je to však jako pokus ponořit se do husté mlhy. Touha vytvořila vír plný zmatku.

„Come!“⁵¹

Tariq se jí snaží přitáhnout na pohovku, ale Emma se vzepře a odolává. Všechno jde příliš rychle.

„Počkejte! Takhle už nemůžeme pokračovat! Musíme si promluvit!“

„Promluvit? Opouštíte mě, že?“

„Copak byste byl raději, abych se vytratila jako zlodějka?“

„Kdy odlétáte?“

„Zítřejší večer v pět hodin.“

„Vrátíte se?“

„To ještě nevím. Pokud jde o výuku, nechám program na opakování, aby studenti neztratili příliš mnoho času. Pošlu jim odkaz.“

„Jsem vyřízený, tak se to říká, ne?“

Dech se mu zrychluje frustrací. Emma má pocit, že se rozpadá na dvě části. Nechá svou tašku spadnout na podlahu, uvnitř je i klonovaný iPhone. Pokud teď ustoupí, mise skončí.

Najdi důvod, aby odešel, rychle!

„Je to kvůli nám?“

Ignoruje její otázku a pokračuje s náznakem hněvu:

„Váš otec – je skutečně nemocný?“

„Klidně si to ověřte, jestli chcete. Z čeho máte strach? Něco mi tajíte, nebo se pletu?“

Vztek otupuje všechny pocity strachu. I když je to naprosto nespravedlivé, má na něj vztek, že jí nevěří. Ještě ji překvapí hořkým smíchem.

„Můj otec to ví. O nás.“

„A co? Je to tak vážné?“

⁵¹ Pojdte!